

אז שאלו אותי עוד ועוד שאלות, עד שסיפרתו להם את הכל.

אחרי זה ניכנס אלי רביפקד פרידמן (ראש מדור הבילוש במישטרת מחוז תל-אביב) ואמר לי: „תיראה סמי, אנחנו חשבנו עליך והגענו למסקנה שאתה נפלת במיקרה לכל העניין הזה. אתה לא פושע ואנחנו לא מחפשים אנשים כמוך. אבל מה שעשית נקרא סיוע שלאחר מעשה. אתה יכול להיכנס בגלל זה לבית-הסוהר. אנחנו רוצים לעזור לך. הנה, כאן יש דף שרשום בו כל מה שסיפרת לנו. אתה תחיר תום עליו ואחרי זה ניתן לך חסינות, ש" לא יאשימו אותך בבית-המישפט. אני גם אחתום יחד איתך. אם אני אמות, או המחיר ליף שלי ידע שהבטחנו לך חסינות.“

פרידמן הקריא לי את מה שהיה כתוב בדף. היה רשום שם כל מה שאמרתי, אבל הם הוסיפו עוד דברים שבכלל לא אמרתי. אמרתי לפרידמן שיש דברים לא נכונים, למחוק. לך זה כבר לא משנה, אתה מקבל חסינות.“

עשר שנים —

עם זונות

ראיתי שפירדמן מדבר ברצינות, האמנתי לו וחתמתי. גם פרידמן חתם. אחרי זה שיחררו אותי ולא אמרו לי שהדף שחתמתי עליו זה הסכם שאני עדי-מדינה. רק אמרו שיש לי חסינות. לא ידעתי שאצטרך אחרי-כך להעיד נגד הר-אחים של אשתי. אם הייתי יודע, לא היי-תי חותם.

העוד שאינו מדובר —

כשחזרתי הביתה אשתי סיפרה ש-המישטרה עשתה חיפוש בכל הבית. הם הפכו את הכל, קרעו ושברו כל מה ש-תפסו. אישתי סיפרה שהשוטרים צעקו על-הילדות — יש לי ארבע בנות קטנות — ואמרו להן: „אתן כולכן תהיו בוויצו.“ ועל אשתי צעקו: „את תשבי עשר שנים עם הזונות, ובעלך יקבל עשרים שנה.“ אני נהייתי חולה מכל הפרשה. פחדתי שבסוף הם יאשימו גם אותי וישלחו אותי לבית-הסוהר. זה לא נתן לי מנוחה. נהיי-תי יותר עצבני מיום ליום. הייתי שותף במיסעדת טטופ אין, בדרך הרצליה, אבל לא הייתי יכול להמשיך. כל מיני אנשים, ששמעו שאני מעורב בפרשה, באו למיסי-עדה ושאלו שאלות. בסוף יצאתי מה-שותפות.

מאז אני לא עובד. הייתי הולך לים להרע או יושב בבית. לא הייתי יכול לסבול את השאלות של האנשים. ברחתי מהם. המישפחה של אשתי שולחת לנו אוכל וככה אנחנו חיים. מי שטובלות הכי הרבה ממכל העניין זה הבנות שלי. אשתי ואני עצבניים מאד וכל זה נופל על הר-ראש שלהן.

ככה נמשך המצב כמה חודשים. עד ש-יום אחד באו הביתה הבלשים של פריד-מן ואמרו לי: „בוא איתנו, פרידמן ר"ר-צה לדבר איתך.“ שאלתי אותם בשביל מה, והם אמרו לי שזה רק לחצי שעה ותיכף יחזירו אותי.

פרידמן הסביר לי שאני עדי-מדינה וש-אני צריך להעיד בעוד שבוע נגד הגיסים שלי. אמרתי לו שזה לא בא בחשבון. אף אחד לא אמר לי לפני כן שאני צריך לה-עיד, ואפילו לא קיבלתי הזמנה לבית-מישפט.

פרידמן ראה שאני עושה בעיות, אז הוא הביא אותי לשופט ואמר שאני מנסה לברוח מהעדות וצריך לעצור אותי. השו-פט נתן לו הארכת מעצר. משם לקחו אור-תי למלון שלום, ברחוב הירקון, וכל הזמן הייתי עם כמה בלשים, שהתחלפו ביניהם. במלון הם התחילו לאיים עלי. אמרו לי: אם לא תעיד, תלך לבית-הסוהר ו-אשתך תבגוד בך. כל הזמן איימו עלי ולא נתנו לי לישון. הם אמרו שיש הס-כם שאני עדי-מדינה ושום דבר לא יציל אותי מהעדות. כל הזמן דיברו ובלבלו אותי לגמרי. לא נתנו לי מנוחה אפילו רגע.

ההמישטרה עצרה את האחים של אשתי בקשר לשוד. ביום שהם נעצרו באה הר-מישטרה אלי הביתה ועצרה גם אותי. לקחו אותי לצפונית וחקרו אותי כל הזמן. לא רציתי לשתף איתם פעולה, אז הם לקחו אותי לשופט, שהאריך לי את הר-מעצר בעשרה ימים.

אחרי זה הם הביאו לי את שלמה קשא-ני, האח של דובצ'ק. הוא הודה במיש-י

שיפרטו כחייל בצנחנים
„בילבלו אותי לגמרי“

טרה שעזר לאחיו אחרי השוד ושיתף פעולה עם החוקרים שלו. הוא אמר לי לפני צילצולי אלי: „אני צילצלתי אליך בלילה שאחרי השוד וביקשתי ממך לה-ביא רופא לאחי דובצ'ק. אתה באת אלי-נו הביתה לפרדס-כק, למחרת בבוקר, בלי הרופא. אבל הבאת איתך תחבושות ואני טי-בייטיקה וחבשת בעצמך את דובצ'ק. אמרת לנו שהרופא לא רצה לבוא, אז לקחת ממנו עזרה-ראשונה ובאת לעזור.“ אחרי שקשאני אמר לי את הדברים הר-אלה נשברתי והודיתי לפני החוקרים שזה נכון. הם ראו שאני מתחיל לשתף פעולה,

דש הבא, ואז תינתן עדותו של שיפרטו, אם יחול שינוי לטובה במצבו הנפשי.

דף מוגש

לחתימה

בשבועי שיעבר הקרינה הטלוויזיו-נא במסגרת מבט, סידרת כתבות שעס-קה בלחץ על עדים ועל בני מישפחותי-הם. בשתיים מתוך שלוש הכתבות הוצג-סיפורו של סמי שיפרטו. הוא צולם מיר-סר במיטתו, ולצופים נאמר כי עדיין אינו מסוגל לדבר ולקיים קשר עם הסובבים-אותו.

עד היום לא חל כימעט שיפור במצבו. אך בסיוע אשתו הצליח לספר את סיפ-רו. הוא דיבר במישפטים מקוטעים, כש-אשתו משלימה ומקשרת ביניהם.

סיפר סמי שיפרטו:

אני לא עברתי ואף פעם לא ביצעתי פשע. הסתבכתי בכל העניין הזה בגלל

רנגד עיניהם של באי בית-המישפט בתל-אביב התמוטט, לפני כחודש ו-חצי, עדי-המדינה שמואל „סמי“ שיפרטו. הוא נפל על הספסל, באולמו של השופט דויד ולך. פניו היו לבנות כפני מת. עיניו הופנו הצידה, בהבעה של חוסר שפיות. מפיו נול ריר ורגליו היו מקופלות כמשרי-תקות (העולם הזה 2198).

בלשי היחידה המרכזית גררו אותו מה-אולם כפגז מת. הוא הועבר לבית-החולים איכילוב הסמוך, שם קיבל טיפול רפואי. הבלשים ניסו לגרור אותו מבית-החולים חזרה לאולם המישפטים. „קום!“ אמר לו אחד מהם. „אל תעשה הצגות. אתה הולך עכשיו להעיד!“ אולם שיפרטו לא היה מסוגל להעיד. הוא נימצא במצב נפשי ירוד ואיבד את כושר הדיבור שלו.

שיפרטו, בן ה-31, אמור היה להופיע כעדי-מדינה בשני תיקים: במישפטם של נאשמי השוד המזויין בבנק לאומי ברמת-אביב, ובמישפטם של שני האחים נאשמי השוד, שהואשמו בסיוע-שלאחר-מעשה. לטענת התובע, עורך-הדין סברין שרטור, הגיש שיפרטו סיוע רפואי לאחד הנאשמים, אברהם „דובצ'ק“ קשאני, ש-ניפצע במהלך השוד. שרטור ביקש להור-יפו את שיפרטו לדוכן העדים.

אשתו של שיפרטו, סימה, היא אחותם של הרצל ואהרון אביטן. הרצל הוא אחד נאשמי השוד ברמת-אביב, ואהרון הור-שע בינתיים על סיועו לשודדים. סמי נק-רע בין לחץ המישטרה להעיד נגד האחים אביטן לבין הלחץ הנגדי של מישפחת אשתי, שלא להעיד.

כך נקלע סמי למעגל של פחד ואימים. כשלא ראה מוצא מן הסבך הסתגר בתוך עצמו, איבד את כושר הדיבור והתנתק מכל הסובב אותו.

למחרת ההתמוטטות ביקר אצל סמי השופט ולך. כשראה את מצבו, ציווה להחרו מייד. הוא אף פטר אותו מלהעיד בבית-המישפט. כל עוד לא יחול שינוי במצבו. מאז שוכב שיפרטו בביתו שבנוהר-שרת, בתל-אביב. אישתו מטפלת בו ומסי-פקת לו את כל מחסורו.

שיפרטו ואשתו לפני הפרשה
„הרגשתי שאני משתגע“